

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Mayıs - 2016
Sayı: 13
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Reformizmin İncir Yaprağı “Bu yıla Mahsus”

Komünistlerin Halet-i Ruhîyesi

Ozan İnan

2016 1 Mayıs'ı son dönemin en sönük, en cılız eylemliliklerine sahne oldu desek yanlış olmayız. 1977'den beri Türkiye devrimci hareketi için en önemli eylemsellik sürecini teşkil eden 1 Mayıs'lar son 10 yıldır işçi sınıfının başkenti İstanbul'da Taksim Meydanı'nda kutlanma tartışması etrafında şekilleniyordu. Taksim Meydanı tartışması başka bir yazının konusu. Ama değinmekte fayda var. Taksim Meydanı işçi sınıfı için de, burjuvazi için de herhangi bir alan tartışmasının ötesinde politik bir

anlam taşıyor. Bunu 2000'lerin ikinci yarısında 1 Mayıs'ları Taksim'de kutlamak için devrimcilerin ve sınıfın militanlığı ve burjuvazinin buna karşı saldırısı çok iyi kanıtlıyor. Aynı şekilde Haziran Ayaklanması'nda 2013 1 Mayıs'ında kaybedilen meydan geri alınmış ve bütün ayaklanmanın merkezi durumuna gelmişti. Buradan çıkarak Taksim tartışmasının alan tartışması değil, siyasal bir tartışma olduğunu ve doğru tutumun Taksim'de ısrar olduğunu vurgulamak gerekiyor.

Bu yazının asıl konusu ise, elbette yukarıda bah-
devamı sayfa 2'de

Reformizmin İncir Yaprağı: “Bu Yıla Mahsus”

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin 1 Mayıs'ı Taksim'den Bakırköy'e taşıırken kullandıkları bu cümle 2016 yılının en popüler cümlesi olmaya aday gözüküyor. Şüphesiz herkes bu cümleden kendi meşrebine göre bir anlam çıkaracaktır. Bizim çıkardığımız anlamı ise en hafif deyişle boyun eğmek, vazgeçmektir!

Beis yok! Bu cümleyi kuranlar zaten yıllar ve yıllar önce vazgeçmişlerdi. Bugün olan bunun açık yüreklilikle itiraf edilmesidir. Sinirleri bozan ve öfke uyandıran vazgeçmeleri değil, yaptıkları kirli pazarlığı örtmek için devrimcileri de vazgeçmeye çağırma hareketidir.

1 Mayıs sorumlu “komiserleri” DİSK, KESK, TMMOB ve TTB temsilcilerinin Nisan başında medyada boy gösterip göğüslerini gere gere bu yıl 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını ilan ettikten ve arada Kadıköy seçeneğini dillendirip kafaları karıştırdıktan sonra, 1 Mayıs'a üç gün kala Bakırköy'de karar kılmaları, “devlet komiserleri” ile kirli bir pazarlığa tutuştuklarını gösteriyor. İçeriğini tam olarak bilmediğimiz bu kirli pazarlığın 1 Mayıs Taksim alanı üzerinde yapıldığı ve belinin Taksim'den vazgeçme olduğu kesindir.

“Yaşam içinde en yanlış düşüncüyü doğru göstermek için binlerce kanıt bulunabilir.” 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutlayanlar bu veciz sözden hareketle Bakırköy seçeneği gündeme gelir gelmez kanıt üretmeye başladılar. Çünkü suçun örtülmesi gerekiyordu. Öyle görülüyor ki, bu kanıt üretme çabası, önümüzdeki bir yıl boyunca artarak sürecektir.

Bugüne kadar ileri sürdükleri “bu yıla mahsus”, “işçilerle yan yana yürüme”, “artan AKP terörünü geriletmek için kitlesel bir çıkışa ihtiyaç var” vb. gerekçeler, durumundan utanç duyan insanın orasını burasını örtmek için incir yaprağına sarılmasıdır.

devamı sayfa 3'de

Komünistlerin Halet-i Ruhiyesi

sayfa 1'den devam

sedilen tartışmayla ilişkili olarak, sınıfın ve devrimcilerin 2016 1 Mayıs'ına hazırlanırken, eylemlilik esnasında ve sonrasında içinde bulunduğu ruh hali.

1 Mayıs'a genel olarak (tamamen diyemiyoruz, gözümüzden kaçanlara haksızlık etmeyelim) devrimci kurumlar ve sendikalar gerçek anlamda iyi bir hazırlık yapmadı. (Kendimizi bu eleştiriden muaf tutmuyoruz). Eylemlere çağrı afişleri 1 Mayıs'a bir, iki gün kala yapıldı. Merkezi eylemin yeri (Bakırköy) son birkaç günde alelacele belirlendi. Kitlelerdeki bomba korkusu yine kimi solcular tarafından "Canlı bombadan korkmayın, sol kendi önlemini alacaktır." gibi propaganda mı, kara propaganda mı, ne olduğu belirsiz garip açıklamalarla adeta perçinlendi. Ve karşımıza mevcut dağınık, sönük ve başarısız bir 1 Mayıs tablosu çıktı.

Bahsedildiği gibi bu tutumların politik eleştirisi başka yerlerde ele alınacaktır. Burada tartışılmaya çalışılan bu tutumları yaratan ruh hali. Evet, Kürt halkına ve işçi sınıfına saldırıların pervasızlaşarak arttığı bir dönemdeyiz.

Evet, sınıf hiç olmadığı kadar dağınık, öndersiz. Evet, sosyalist hareket çok yıprandı. Evet, AKP faşist bir iktidar. Evet, bugün proleter devrimden bahsetmek birçokları için deli önlüğü giymek demek.

1 Mayıs'ı ipe çekerken de işte bu olgular vardı. Zaten 1 Mayıs'ı değerlendiren de 1 Mayıs Pazar gününe değil, son sürece bakarak sağlıklı bir sonuca ulaşabiliriz. Pazar günü gördüğümüz tablo sadece bir yansıma idi.

Dağınık, örgütsüz ve öncüsüz bir sınıf... Bu kısım anlaşılabilir. Kitlelerin bilincindeki düşüşler ve yükselişler anlaşılabilir. Ancak sınıfın öncüsü olma iddiasını taşıyanlarda, bizi devrime götüreceğini iddia edenlerde bu kadar ani bilinç değişimleri yaşanamaz, yaşanmamalı!

Komünistlerin kaderi elbette işçi sınıfından bağımsız değildir. Ancak komünistler uvriyerist- işçi aşığı- değildir, geri bir konumu o konunun işçiler tarafından temsil edilmesine bakarak olumlamazlar. Aksine komünist öncülük iddiası, pratikte sınıftan, kitlelerden önde olmak halini oluşturmuyorsa orada bir

öncülük değil, kuyrukçuluk karşımıza çıkar.

Komünistlerin "gerici bir dönem" savunmasına sığınarak kitlelerin dahi gerisine düşmek gibi bir lüksü yok. Pratiği böyle olanları tarih yargılayacaktır. 1 Mayıs 2016 bize göstermiştir ki öncülük iddiasında olanlar, bırakın buna uygun ideolojik, politik yeterliliğe sahip olmayı, buna uygun morale bile sahip değildirler.

Komünistler madem ki proletaryanın en bilinçli, en ileri kesimini temsil ediyor; bu ileri olma durumu salt ideolojik, politik olarak değil; moral-motivasyon ve eylem açısından da geçerli olmalıdır.

Kitlelere yenilgi tablosu çizmek ya da süreci çok başarılı yaşamışız imajı çizmek kandırmacadır. Evet, geri bir dönemden geçiyoruz ve görüntümüz yenik, ama yenilmedik. Ancak kitlelerin önünde olmamız gereken bu dönemde kitlelerin arkasına saklanamayız!

Sınıfın dağınıklığını gidermesi, örgütlenmesi, moral kazanması bize bağlıdır. Ancak onun önünde olduğumuz sürece... Bu yüzden tekrar etmekte fayda var;

Yolumuz işçi sınıfının yolu değil, onun devrim yolu olmalıdır!

Bölünen 1 Mayıs "Kutlaması" Ayrışmayı Hızlandıracaktır

İsmail Kiriş Baba

İstanbul'daki iki ayrı 1 Mayıs'ı anlayabilmek için 1 Mayıs öncesindeki gelişmeleri dikkatli izlemek gereklidir. Disk, Kesk, TMMOB vb. sendikalar ve odalar, grup partileri ve sol, sosyalist dergi temsilcileri ile yaptıkları toplantılarda büyük çoğunluğu tavırlarını belirginleştirip sendikalara ve odalara bir basınç uygulayamamıştır. "1 Mayıs Kutlama Komitesi" Sendikalara, odalara çağırıyor devrimci, sosyalist, komünist akımlar, gruplar yapması gerekirken, üzerinde yaşadığımız coğrafyada tam tersi bir durum yaşanmaktadır. Taksim ve Kadıköy başvurularına olumsuz yanıt verileceği bilindiği halde, bile bile zaman kaybedilmiştir. Oysa bu yer başvurusunun aylardan önce yapıp, burjuva devletin dayatmasına karşı, alternatif üretmeye zaman kazanılabirdi. Kazanılan zaman içerisinde de 1 Mayıs hazırlıkları tamamlanabilirdi. Takvimi/günü kurtarma derdinde olan, yarı-resmi devlet kurumlarına dönüşen sendikalardan, odalardan ve bu kurumların bürokrasisinden bağımsız sınıf tavrı beklemek anlamsızdır.

1 Mayıs'a çok az bir zaman kalana kadar "Taksim'e! Taksim'e!!" diye çağrı yapıp titreşen sendikalar, odalar, devrimci, sosyalist, komünist iddialı gruplar, legal sol grup partileri vb. kurumlar, burjuva devletin ve hükümetin "Bakırköy manevrası"na fit olup, takvimi, günü kurtarmanın derdine düşüldü. Birkaç gün öncesinde yaptıkları çağrıları unutup, "tükürdüklerini yalamak" zorunda kaldılar ve 1 Mayıs'ın onuru-

nu ayaklar altına aldılar. 1 Mayıs'ın işçi sınıfının kapitalizme karşı uluslararası "Birlik Dayanışma Mücadele" günü olduğu söylemini terk ederek "1 Mayıs işçi bayramı" söylemini dillendirerek, Bakırköy'e koşar adım gittiler. "Kendi güvenliğimizi kendimiz sağlayacağız, AKP'nin polisine kendi güvenliğimizi teslim etmeyeceğiz" nidalarıyla basına demeçler veren kurum yetkilileri, bırakalım kendi güvenliklerini sağlamayı, polisin kurduğu güvenlik bariyerinden, polisin istemediği pankart ve flamaları alana bile sokamadılar. Bakırköy'ü bir bayram ve karnaval yerine çevirme hevesiyle gelen sol, sosyalist, komünist iddialı gruplar, sendikalar, odalar çağrı yaptıkları kitlelerini burjuva devlet ve hükümet yetkilileri ile anlaştıkları alana bile taşıyamadılar ve büyük bir hezime-te uğradılar.

Taksim'de ısrarcı olan devrimci, sosyalist, komünist gruplar ve sendikalar ise çatışma olasılığı üzerinden alana yürümeyi gündemlerine aldıkları için kitlelerini değil çatışmayı göze alabilecek militanlarını Zincirlikuyu, Şişli, Osmanbey, Kurtuluş, Beşiktaş hattı üzerinden yürüyüşe geçirdiler. Mecidiyeköy ve Şişli'de yürüyüşe geçen kitle, yapılan ilk müdahalede dağıtıldı. Şişli, Bomonti, Osmanbey, Kurtuluş, Elmadag civarında kitlesel bir yürüyüş yerine küçük gruplara bölünerek, Taksim'e girme mücadelesi verildi. 3-5 kişi ile alana giren gruplar da oldu. Bu grupların büyük çoğunluğu gözaltına alındı. Taksim'de ısrarcı olan devrimci, komünist grupların kendi kitlelerini bölgeye

taşıyamamaları, bu grupların manevra alanını ve manevra kabiliyetini daralttı. Bu devrimci komünist gruplar ve devrimci komünist işçiler 1 Mayıs'ın tarihsel onurunu korudular; ortak bir inisiyatif, siper yoldaşlığı ve dostluğu geliştiremedikleri için, merkezi güç ve eylem birliği gerçekleştiremedikleri için, Taksim'de kitlesel 1 Mayıs kutlanamadı. Belirlenen hedef gerçekleştirilemedi. Taksim mevzi savaşında galip gelen burjuva devlet ve hükümet tarafı olduğuna göre, yenilen tarafta bizlerden başka kim olabilir ki? Devrimci, sosyalist, komünist gruplar, devrimci/komünist işçi grupları merkezi olarak birlikte hareket etme inisiyatifi geliştirdikçe, kıvılcık bayrağı birlikte omuzlamanın ve zafere yürümenin yolu açılabilir.

Taksim ve Bakırköy, iki ayrı 1 Mayıs kutlaması, Sosyalist Hareket'teki reformist ve devrimci eğilimlerin ayrışmasını hızlandıran bir dönüm nokta-

sı da olmuştur. Önümüzdeki dönemde ayrışma daha da netleşecektir. Bu ayrışma ve netleşme dönemine komünistler hazırlıklı girerse, "Komünistlerin Siyasi Örgütsel Birliği" davası güçlenerek çıkabilir.

Reformizmin İncir Yaprağı “Bu Yıla Mahsus”

sayfa 1’den devam

Bütün bu kanıtlar arasında “bu yıla mahsus” Taksim’den vazgeçmenin en rezil biçimi ise daha önceki 1 Mayıs’larda bütün uğraşlara rağmen Taksim’e girilemediği, bu kez de aynı şeyin tekrarlanacağı, yığınsal ve coşkulu bir 1 Mayıs’ın bu yıl da “kutlanamayacağı” gerekçesidir. 1 Mayıs bayram, kutlama sananların bu görüşü dile getirmelerinde şaşılacak bir şey yok. İşçi sınıfı ve devrimciler için 1 Mayıs birlik dayanışma ve mücadele günüdür; bu günün kortejde kol kola girerek, ya da çatışma ile geçmesi sınıf mücadelesinin o günkü somut durumunun bir tezahürüdür. Aslolan mücadelenin biçimi değil, içeriğidir. Komünistler, sosyalistler, bugüne kadar hep aynı kaygıdan, içeriğin devrimci olması kaygısından hare-

na gelmiyor. Bu noktadan geriye düşmek, direnme ruhu ve gücünün kaybedilmesi anlamına gelir ki, bu da tafafisi zor bir geri adım demektir. Üstelik bunun bizzat işçi sınıfını temsil ettiklerini söyleyenler tarafından yapılıyor olması bu tabloyu daha da vahimleştirmiştir. Bugün olan budur; 1 Mayıs’ı Taksim’den Bakırköy’e taşıyanlar, yıllardır devletin topuyla tüfeğiyle başaramadığını başarmışlardır.

Kitlesel ve güçlü bir 1 Mayıs adına 1 Mayıs’ı Taksim’den Bakırköy’e taşıyanlar sadece 1 Mayıs 2016’daki bölünmenin ve parçalanmanın sorumlusu değil, aynı zamanda Bakırköy’deki güçsüz, ve niteliksiz 1 Mayıs’ın da sorumlularıdır. Şimdi de bu sorumluluk Bakırköy’deki 1 Mayıs’ın

önce “TKP”yi Taksimden ayrı 1 Mayıs düzenlediği için reformistlikle, ihanetle, grev kırıcılığı ile suçlayanlar bugün kendilerinin aynı şeyi yapmalarını nasıl açıklayacaklar? Her iki tarafta da vardık masasına sığmayan bu gruplara bizim naçizane önerimiz, dönüp 2013’de “TKP” için neler yazdıklarına ve bugün ne yaptıklarına bir kez daha bakmalarındır. Bunu yapmaları halinde bir ayağı reformizmde, bir ayağı devrimcilikte olunamayacağını da anlayacaklardır.

Ancak Bakırköy’deki reformizmin “gövde gösterisine” yöneltilen haklı eleştiriler, Taksim 1 Mayıs’ındaki durumu, yetersizliği, örgütsüzlüğü güçsüzlüğü ve moralsizliği görmemizi engellememelidir. Bu konuda yapılabilecek en büyük hatalardan

dı. Bu konumlanma bugün öyle bir noktaya vardı ki, sosyalist hareketler Kürt Özgürlük Hareketi’nin hedefleri ve kavramları ile hareket eder duruma geldi. Sınıfsal bakış açısı yerini, baskı, adaletsizlik ve eşitsizlik üzerinden belirlenen bir bakış açısına bıraktı. Durum böyle olunca sınıf hareketi gibi davranmada, işçi sınıfıyla bağ kurmada ve buna dayalı bir eylem tarzı geliştirmede ciddi sorunlar yaşadı, yaşıyor. Yaşanan sorunlar Marksist bir bakışla çözülemeyince, liberalizmin ve Kürt Özgürlük Hareketi’nin zeminine kayış daha da güçlendi.

Bu iki çekim merkezi dışında Marksist

ket etmişlerdir, oportünistler ise her seferinde tersini yaparak, içeriği biçime feda ederek, kitleselliğe ve yasallığa sığınmışlardır.

Komünistler, büyük rüyaların insanları olsalar da hayalci değillerdir. Bugünkü sınıflar kompozisyonu, güç dengesi ve işçi sınıfının, özellikle sınıf hareketinin bilinç ve örgütlülük durumu dikkate alındığında bütün barikatları aşarak 1 Mayıs’ın Taksim’de olmak, sanılanın ötesinde hiç de kolay değildir. Taksim’in zapt edilmesi şüphesiz sadece bir sayı sorunu değil bir nitelik, yani, bilinç ve örgütlülük ve kararlılık sorunudur. Bu noktadan yaklaştığımızda, sosyalist hareketin bugünkü durumu dikkate alındığında, bunu gerçekleştirmek için gerekli donanımına sahip olmadığı da açıktır. Ancak devrimci tutum, sınıf hareketinin bugünkü somut durumuna feda edilemez, edilmemelidir. Komünistler yıllardır aynı şeyi söylüyor; Taksim’de 1 Mayıs bir alan fetişizmi değil, sınıf mücadelesinin günümüzde büründüğü en keskin biçimlerinden biridir. Bundan vazgeçmek, elbette ki sınıf mücadelesinin kaybedildiği, bittiği anlamı-

coşkulu ve kitlesel olduğu abartmasıyla (1 Mayıs’a yüz binlerin katıldığı söylenmektedir!) örtülmeye çalışılıyor. AKP’yi kitlesel gösterilerle gerileteceğiz diye yola çıkıp içeriği niceliği feda edenler, abartılı rakamlarla suçlarını örtecek gerekçeler aramaya devam ediyorlar. 1 Mayıs’taki bu bölünmeden son derece hoşnut olan burjuvazi ise, mevcut bölünmeyi büyütme için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Bakırköy’de 1 Mayıs’ı kutlayanlara teşekkür etmesinin nedeni de budur.

2016 1 Mayıs’ının başka bir utanç tablosunu da kendileriyle “gönüllerini” ayıranlar oluşturuyor. “Ne yardım, ne serden” geçerek, hem Taksim hem Bakırköy diyen bu gruplar, sendikaların Taksim’den vazgeçmelerine dört elle sarılıp gerçekte Bakırköy’de karar kılmışlardır. Küçük gruplar halinde Taksim defterine adlarını yazdırmaları, onları reformizmin işbirlikçisi ve grev kırıcılık utancından kurtaramayacaktır. İzledikleri hem orada, hem burada “taktiki”yle, bu gruplar gerçekte reformizmle devrimcilik arasında gidip geldiklerini bir kez daha ispatlamışlardır. Çok değil, bundan üç yıl

biri Taksim 1 Mayıs’ına katılan grupların kendi konumlarını, devrimciliklerini Bakırköy ile kıyaslayarak yapmaları olacaktır. 1 Mayıs’ta kimin ne yaptığı elbette önemlidir. Ama yine de sadece 1 Mayıs ölçü alınarak bir devrimcilik reformizm ayırımı yapılamayacağı da açıktır.

Türkiye Komünist ve Sosyalist hareketi, son bir yılı baz alırsak, açıkça görülen bir gerileme ve savrulma içindedir. Bu gerileme ve savrulmanın nedenlerini sadece artan devlet terörü ile açıklamak mümkün değildir. Gerilemenin başta gelen nedeni komünist ve sosyalist hareketin kendisini bir ideolojik politik ve örgütsel savrulmanın içine hapsedmiş olmasıdır.

Sosyalist ve komünist hareket son yıllarda, devrimin toplumsal gücü ve devrimci sürekliliğin güvencesi olan işçi sınıfını ancak 1 Mayıs’larda, kaban eylemlerde ve Kürt Özgürlük Hareketi’nin taktik değiştirdiği, çubuğu sola doğru büküldüğü dönemlerde hatırlıyor oldu. Her yıl biraz daha sınıfsal eksenden kayıp, Kürt Özgürlük Hareketi’nin duruşunu temel alarak, onun karşısında ya da onun yanında konumlan-

-Leninist bir zeminde kalmaya çabalayan hareketler -bu iki akımının belirgin özelliklerinden kendilerini arındıramadıklarından- sınıfsal temelde bir çekim merkezi yaratamıyor. İşçi sınıfının mevcut durumu bu işi daha da zorlaştırıyor. Sonuçta eylem alanlarında yan yana var olma durumunun ötesine geçilemiyor.

Elbette bu durumdan, reformizm ve Kürt Özgürlük Hareketi sorumlu tutulamaz. Sorun ne reformizmin izlediği rotada, ne de Kürt Özgürlük Hareketi’nin izlediği rotadadır. Sorun devrimci bir rotanın oluşturulmamasındadır. Ancak bu bir kader değildir ve bir kader olmayan bu durumu değiştirmek komünistlerin elindedir. Bu olumsuz gidişi tersine çevirmek için yapılması gereken ilk iş 1 Mayıs 2016’ dan gerekli sonuçları çıkarmak, devrimci bir çekim merkezinin yaratılması için en küçük olanağı bile feda etmeden, var olan potansiyeli küçümsemeden işe koyulmaktır.

İzmir

DİSK,KESK,TMMOB’un çağrısıyla, demokratik kitle örgütlerinin, siyasal partilerin ve siyasal örgütlerin yanısıra taraftar gruplarının da katıldığı 1 Mayıs mitingi Türkiye’nin bir çok ilinde olduğu gibi İzmir’de de yapıldı. Farklı noktalarda toplanan gruplar, Cumhuriyet meydanına doğru yürüyüşe geçtiler.

Konak Pier önünü toplanma alanı olarak seçmiş olan Komünist Hareket ve Genç Sosyalistler Birliği(GSB) üye ve sempatanları da Cumhuriyet meydanına doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında Faşizme karşı omuz omuza, işçiler kavgaya sosyalizmi kurmaya, Tek yol devrim silahımız parti, Yaşasın 1 mayıs, Yaşasın sosyalizm, Yaşasın devrim ve sosyalizm, İşçilerin birliği sermayeyi yenecek sloganları sık sık atıldı. Ayrıca İzmir’den ve Turgutlu’dan gelen gençlerin coşkusu, dikkat çekti.

Yürüyüşün ardından Gündoğdu meydanında toplanan kitleler, demokratik taleplerini iş, emek ve mücadele taleplerini haykırdı.

MERSİN

Bu yıl Mersin’de 1 Mayıs Mitingi Emek ve Demokrasi Platformu temsilcileri ile Valilik ve emniyet yetkilileri arasında haftalarca süren görüşmeler sonucunda Cumhuriyet Alanında yapıldı. Her yıl Şehir Merkezindeki İstiklal Caddesinde yapılan ve İstasyon Meydanı’ndan Cumhuriyet Alanına kadar 3 km kadar süren yürüyüş bu yıl izin verilmedi. Valiliğin Mitingi şehir merkezine oldukça mesafeli stadyumda yapılması için baskısına karşın son anda yürüyüşsüz olarak Cumhuriyet Alanında yapılmasına karar verildi.

1 Mayıs Mitingine çeşitli işçi sendikaları (Genel- İş, Yol İş Petrol-İş, Kristal İş, Liman İş, KESK ve bileşenleri); İHD, UİDDER, Cem Evi, 68’liler gibi demokratik kitle örgütleri, siyasal partiler ve dergi çevreleri katıldı. Takriben 3 bin kişinin katıldığı miting saygı duruşu ile başladı. Enternasyonal marşı hep birlikte söylendi. Sendika temsilcilerinin konuşmaları ardından müzik ile sona erdi.

Samsun

Karadeniz Bölgesinin belirleyici ili olan Samsun’da 1 mayıs geçen yıla göre daha az katılımı oldu. Mitinge başlangıç yeri yine her yıl olduğu gibi gar apartmanı önü olarak saptanmıştı.

Gar apartmanı önünde toplanan yaklaşık beş bin kişilik bir kitle saat 13 te Cumhuriyet meydanına doğru yürüyüşe geçtiler.Yürüyüş günün anlamını vurgulayan sloganlarla sürdü. Yürüyüş güzergahında HDP flamalarının geçtiği sırada faşist küçük gruplar sataşmalarda bulunsalar da olay çıkmadı.Meydana giren parti,sendika ve diğer sivil toplum örgütleri sloganlarla karşılandı.Alanda DİSK;-TÜRK-İŞ ve KESK temsilcilerinin konuşmaları ve sloganlardan sonra halaylar çekildi ve eylem olaysız sona erdi.

Ordu

Ordu’da,1 Mayıs,Eğitim-İş ve Eğitim-Sen’in çağrılılarıyla iki farklı eylem şeklinde gerçekleştirildi. Eğitim-Sen öncülüğünde gerçekleşen ve siyasal partilerin destek verdiği eylem, Atatürk anıtı önünde yapıldı ve yaklaşık 500 kişi eyleme destek verdi.

Giresun

Giresun’da her yıl olduğu gibi Deppoy mevkiinde toplanan emek örgütleri,siyasi partiler ve sivil toplum örgütleri,Atatürk alanında kurulan platforma yürüdüler.Yaklaşık bin kişinin katıldığı miting,Türk-İş Giresun temsilcisi ve Belediye-iş sendikası başkanı Salih Önal’ın yaptığı konuşma ve sloganlarla sona erdi.

Trabzon

Trabzon’da TEDAŞ binası önünde toplanan yaklaşık 600 kişi Cumhuriyet caddesi boyunca sloganlarla yürüyerek meydana geldiler.Mitinge KESK,Türk-İş;siyasi partiler ve sivil toplum örgütleri katıldı.Eylem,Meydanda yapılan konuşmalar ve Trabzon’a özgü Fenere değil,Kapitalizme bak gibilerinin de olduğu sloganlarla sona erdi.

Rize

Rize’de Ekrem Orhon mahallesindeki kültür merkezi önünde toplanan DİSK, KESK,siyasi partiler ve Derelerin Kardeşliği gibi sivil toplum örgütlerinin oluşturduğu yaklaşık 400 kişilik grup,Cumhuriyet meydanına kadar tulum kemeçe eşliğinde halay ve sloganlarla yürüdü. Daha sonra eylem için Rize’ye gelen,Disk Gıda İş Genel Başkanı Seyit Aslan tarafından yapılan konuşma ve sloganlarla miting sona erdi.

Artvin

Artvin’de 1 Mayıs eylemlerine Kafkasör yaylasındaki madene tepkiler damga vurdu. Ata park önünde toplanan 3000 civarındaki kitle trafiğe kapatılan Cumhuriyet caddesi boyunca yaklaşık bir kilometre yürüdü.Yöre halkı madene hayır tişörtleri giymişti.Halit paşa kavşağındaki alana gruplar sıra ile geldiler.Eğitim-Sen başkanı Köksal Gümüş’ün konuşması,sloganlar ve halk oyunları eşliğinde eylem sona erdi.

Sinop

Sinop’ta eski otogar önünde toplanan DİSK,KESK ve TÜRK-İŞ e bağlı sendikaların üyeleri ile çeşitli sivil toplum örgütleri ve siyasal partilerin katılımıyla Uğur Mumcu meydanına yürüdüler.Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylem,Eğitim-Sen şube başkanı,Hakan Eker’ in konuşmasıyla ve talepleri içeren sloganlarla sona erdi.

Çorum’da iki farklı eylem yapıldı.DİSK,-KESK,Sosyalist partiler ve çeşitli sivil toplum örgütlerinden oluşan yaklaşık 700 kişinin katıldığı ilk eylem,Piri Baba Parkı önünde toplanıp Saat kulesine kadar çeşitli sloganlar eşliğinde yürüdüler.

Eğitim-İş ve ADD gibi ulusalcı tgrupların katıldığı eylem ise 200 kişilik bir katılımla gerçekleşti.

Tokat

Tokat’ta ise 1 Mayıs belediyenin yemekli kutlamalarına sahne olurken gerici basın özlenen 1 Mayıs diye güzellmelerde bulundu. Haziran hareketi ve ÖDP nin basın açıklamasına izin vermek istemeyen devlet ÖDP binası önüne 500 polis yığarak binayı ablukaya aldı. Faşist ve polis saldırılarına karşın eylemi yapmakta direnenler tüm olumsuzluklara karşın basın açıklamasını yaptılar...

Samsun

Artvin

Batman

Canakkale

Diyarbakır

Ankara

Mersin

KÜBA

Havana’da 1 Mayıs Yürüyüşü’ne 600.000 ‘den fazla kişi katılırken, Küba ‘devrimci ve anti-emperyalist ideallerine’ bağlı kalacağını vurguladı.

- Pazar günü Havana’nın Plaza de la Revolution Meydanında yüzbinler, bayraklarını sallayarak, Fidel Castro, Devlet Başkanı Raul Castro ve Che Guevara’nın posterlerini taşıdılar.

- Kübalı liderler, yaptıkları konuşmalar-da ‘Latin Amerika’da solcu hükümetlerin istikrarsızlaştırılması kampanyasını’ kınadılar.

- Küba Merkez Birliği genel sekreteri Ulises Guilarte, Küba ‘nın devrimci ve anti-emperyalist ideallere tereddütsüz bağlılığını yineledi.

Rusya

Pazar sabahı Moskova’nın Kızıl Meydanı’nda onbinlerce insan 1 Mayıs için yürüdü. Atılan sloganlar genellikle ücret ve istihdam odaklı idi.

Sol kanat Rus gruplar, çeşitli yerlerde ayrı mitingler düzenledi.

Farklı işçi sendikalarının öncülüğünde düzenlenen yürüyüşe yaklaşık yüz bin kişi katıldı.

Emekçiler yürüyüşte, zam ve emeklilik yaşının düşürülmesi gibi taleplerde bulundular. Kutlamalar olaysız geçti

TAYVAN

Tayvan’ın başkenti Taipei’de, sendikalar çalışma saatlerinin azaltılması ve ücretlerin artırılması çağrısıyla sokaklara döküldü.

Tayvan’da İhracata dayalı ekonomi yavaşladıkça ücretler yerinde sayıyor ve iş bulmak giderek zorlaşıyor.

Tayvan Petrol İşçileri Sendikası’ndan Chen Li-jen, şirketlerin kazançları her yıl büyürken, işçi ücretlerinin aynı şekilde artmadığını belirterek, şunları söyledi.

“Geçtiğimiz on yılda, bizim temel ücretlerimizde herhangi bir ilerleme olmamıştır.

“İşçi hakları her zaman ihmal edilmiştir. 1 Mayıs İşçi Günü’ne, bizim haklarımız için mücadele etmeye kararlı olduğumuzu hükümete anlatmak için katılıyorum.”

ALMANYA

Berlin ve Hamburg başta olmak üzere Alman’yanın birçok şehrinde de binlerce kişi, 1 Mayıs gösterilerine katıldı.

Sadece birkaç küçük olay dışında, protestolar genellikle barışçıl geçti.

Çeşitli şehirlerde aşırı sağcı Almanya İçin Alternatif Partisine karşı gösteriler yapıldı.

GÜNEY KORE

Onbinlerce Güney Koreli, hükümet tarafından getirilen çalışma reformlarını protesto etmek için ve daha yüksek bir asgari ücret çağrısıyla Pazar günü yapılan 1 Mayıs gösterilerine katıldı.

Belediye binasının önünde Seul Plaza’da düzenlenen protestoda Başkan Park Geun-hye ve onun muhafazakâr Saenuri Partisi tarafından desteklenen çalışma reformu

tasarısının, şirketlerin işçileri daha kolay işten çıkarmalarını sağlayacağı vurgulandı ve .işçiler, “Bu kötü tasarıya karşı birlikte mücadele edelim!” sloganı attılar.

Kore Sendikalar Federasyonu, gösterilerde yerel şirketlerden yaklaşık 30.000 sendikalı işçinin yer aldığını bildirdi.

FRANSA

Fransa’da 1 Mayıs İşçi Bayramı kutlamalarına geçtiğimiz yıllara oranla ilgi çok düşük kaldı.Fransa’da işçi sendikaları ile sivil toplum kuruluşlarının tüm çağrılarına rağmen 1 Mayıs kutlamalarının bu yıl beklenilen ilgiyi görmediği dikkat çekti.

Paris’te 1 Mayıs geçit töreni sırasında göstericilerle Fransız polisi arasında çatışmalar patlak verdi. Havai fişek atan gençlere polis, göz yaşartıcı gazla karşılık verdi.

Fransa’da reformlar konusundaki huzursuzluk iki aydan beri sürüyor. Perşembe günü ülke çapında yapılan protestolar sırasında birkaç polis memuru yaralandı.

Önerilen iş yasası, işçilerin keyfi olarak işten çıkarılmasını önleyen maddeleri kaldırarak, işletmelerin daha fazla işçi almasını teşvik etmeyi amaçlıyor.

Sosyalist hükümet, bunun, kronik işsizlikle mücadele etmek için yapıldığını söylerken, muhalifler, yasanın, işverenlerin ücret, dinlenme süresi ve mesai ücretleri konusunda işçi haklarını bypass etmelerini sağlayacağını öne sürüyorlar.

Endonezya

İşçilerin başkent Jakarta’da, yaptıkları kitlesel 1 Mayıs yürüyüşünde, şehrin ana caddeleri trafiğe kapandı.

Sloganlar eşliğinde başkanlık sarayına yürüyen Endonezyalı işçiler, yakacak yardımı kesintilerini, düşük maaşlar, sağlık güvencesi yetersizliği ve sözleşmeli işçiliği protesto etti. Başkentteki 1 Mayıs gösterileri herhangi bir gerginlik yaşanmadan sona erdi.

Gösterilere, Endonezya’nın en büyük işçi sendikalarının üçünden 135.000’den fazla işçi katıldı..

FİLİPİNLER

Manila’da, yaklaşık 2.000 solcu gösterici, ABD Büyükelçiliği yakınından geçmelerini engellemek isteyen polislerle arbede yaşadı. Polis göstericilere karşı kalkanlarını ve tazyikli su kullandı. İşçi liderleri 20 protestocunun yaralandığını belirttiler.

GAZZE

Gazzeli işçiler’de çalışma koşullarının iyileştirilmesini istedi. Filistinli İşçi Sendikaları Birliğinin Gazze’deki Bakanlar Kurulu binası önünde düzenlediği 1 Mayıs törenlerinde yüzlerce kişi, “İşçilerin sıkıntıları karşısında neredesiniz?”, “Gazze’de işçilerin direnişine destek verin”, “Gazzeli işçiler işsiz” yazılı dövizler taşıdı.

BANGLADEŞ

Bangladeş’in başkenti Dakka’da ise emekçiler, 3 yıl önce bir iş merkezinin çökmesi sonucu ölen 386 işçinin anısına yürüdü. Binlerce Bangladeşli tekstil işçisi, 1 Mayıs’ta daha iyi çalışma koşulları talep etti.

Küba

Rusya

Güney Kore

Fransa

Lübnan

Katliamcı Devlet Geleneğinin Üç Önemli Halkası

Tarih, 6 Mayıs 1972. ÜÇ FİDANIN İDAMI

Deniz, Yusuf, Hüseyin; Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde idam edildiler. Devrim ve sosyalizm mücadele tarihimize devrimci bir başkaldırı geleneği başlatabilmek için savaştıkları yaşamlarının bu son anında;

Emperyalist haydutlara ve işbirlikçilerine nefretlerini vurgulayıp, ülkemiz için tam bağımsızlık; halklarımız için kardeşçe özgür bir yaşam özelemlerini dile getirdiler.

“Yasasın Marksizm-Leninizm! / Yasasın Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesi” şiarını düşman sınıftan ve tarihin gözlerinin içine bakarak haykırdılar.

Bütün eylemleriyle düşman sınıftan ve onun devletinden tam bir devrimci kopuşu gerçekleştiren ve böylece sınıflar mücadelesi tarihinde derin bir iz bırakmış devrimciler olarak sonsuzluğa yürüdüler.

Şimdi onların ve Mahirler, İbrahimler, Sinanlar'ın ve bu mücadelede toprağa düşen aynı kuşaktan çok sayıda devrimcinin büyük düşlerini gerçeğe dönüştürmek, yarım yarım kalan türkülerini tamamlamak, bu devrimci geleneği yaşatmak devrimci kuşaklar için kutsal bir ödevdir.

Tarih, 5 Mayıs 1985. TERZİ FİKRİ ZİNDANDA ÖLDÜ

Fatsa'nın devrimci belediye başkanı Terzi Fikri (Fikri Sönmez) Amasya hapis-hanesinde can verdi. Tüm yaşamını devrimci mücadeleye adanmış bu örnek devrimci;

İçinden geldiği emekçileri çok iyi tanıyan, çok seven, alçak gönüllü bir halk adamıydı. Yetenekli bir örgütçü, sürekli olarak sorunlara yaratıcı çözümler arayan, bulan ve hayallerini halkla birlikte gerçeğe dönüştürmek için cesaretle uygu-

lamaya koyan çalışkan bir devrimciydi. (Fatsa'yı özelliklerine göre 11 bölgeye ayırarak halk komitelerini oluşturur. İki ayda bir yapılan halk toplantıları ile de halkın belediye yönetimine katkıda bulunmasına çalışılır. Bu komitelerin üyeleri bu toplantılarda belediye çalışmalarını denetler, gerekirse komite üyelerini görevlerinden alırlardı. Komitelerde belediye faaliyetlerinden başka içki, kumar sorunları, kadının evde gördüğü şiddet gibi diğer konular da ele alınmaya başlanmıştı.)

Fatsa halkında özgür bir yaşam ve “Kentimizi de, kendimizi de biz yöneteceğiz!” özlemini yarattı. Halkta dayanışmacı, yaratıcı ve devrimci bir enerjiyi açığa çıkarmayı başardı.

Elbette yaratılmasına büyük emek verdiği bu örnek, düşman sınıfı –Evren'i ve MC hükümetini çok rahatsız etti. Gözü kararmış bir faşist bürokratı Ordu valisi olarak atayıp, yüzü maskeli yerli faşistleri muhbir olarak kullanarak -ve tüm partilerden halkın karşı çıkmalarına karşın bu örnek yaşam, askeri nokta operasyonu ile acımasızca ezildi.

Tarih, 4 Mayıs 1937: DERSİM KATLİMİ

Burjuvazi, 1923'lerden sonra her türlü asimilasyon ve devlet terörü araçlarını devreye sokarak bir ulus devlet yaratmak üzere harekete geçti. TC imparatorluk bakiyesi tüm farklılıkları, zenginlikleri ve Anadolu ve Mezopotamya'nın tüm kadim haklarını ve kültürlerini inkâr ederek, “Biz varız!” diyenleri de imha ederek merkezi iktidarı kan ve zulümle hâkim kılmaya çalıştı. Osmanlıdan beri boyun eğdirilmeye çalışılan Dersim halkına, açıkça kışkırtarak tezgahlamaya çalıştıkları sözde “isyan” bahane edilerek tam bir devlet soykırımı başlatıldı.

Verimsiz topraklarda yoksulluk içinde, sıkı dayanışma ve özgün bir komünal kültür yaratarak özerk bir yaşam sürdüren Dersimliler'e çok daha önce özerklik vaat edilmiş ve savaşlarda yardım ve destekleri sağlanmıştı. 4 Mayıs 1937'de başlayan operasyonla sivillere yönelik eziyetin ve kıyımın o güne kadar görülenlerin en şiddetlisine uğradılar, korkunç bir eziyete, kıyıma ve katliama maruz kaldılar. Seyit Rıza ve yakınları – üstelik 16 yaşındaki oğlunu, kendisinden önce ve gözü önünde astılar- idam edildi. On binlerce Dersimli toplu olarak katledildi; mağaralara sığınanlar zehirli gaz ve yangın bombaları kullanılarak öldürüldü; kız çocukları seçilerek subaylar tarafından

besleme olarak paylaşıldı. Uçaklarla kasaba, köy ve mağaralar bombalandı. On binlerce Dersimli de topraklarından sökülüp sürgüne gönderildi.

Dersim Katliamı; tam bir ‘devlet soykırımı’dır. O günden sonra Dersimliler, yaşanan katliam ve sürgün, göç ve asimilasyon travmasını sürekli yaşadılar 1937-38 Dersim Soykırımı fiziki imha sürecinden sonra da inkar, imha, asimilasyon politikaları günümüze kadar sürmüştür. Ve şimdi de AKP iktidarı ve devlet eliyle daha geniş bir coğrafyada (Kobanê, Afrin, Cizre, Nusaybin, Sur'daki ve arkaladıkları IŞİD katliamlarında... olduğu gibi) devam etmektedir.

2. Yüzyılına Girerken Ermeni Soykırımı

Birinci Dünya Savaşı'nın hemen öncesinde, İstanbul Ermeni Patrikhanesi'nin verilerine göre Osmanlı İmparatorluğu'nda yaklaşık 2 milyon Ermeni yaşıyordu. Kent, kasaba, mahalle, köy olarak batıdan doğuya, kuzeyden güneye, Küçük Asya'nın her yerinde tam 2.925 Ermeni yerleşimi bulunuyordu. Buralarda yaşayan Ermeni cemaatlerinin 1.996 okulu, 173.000 erkek ve kız öğrencisi, 2.538 kilise ve manastırı vardı.

1915'te başlayan soykırım ve sonrasında, hatta Cumhuriyet dönemindeki politikalar sonucunda bu yerleşim yerlerinden geriye hiçbir kalmadı. Kalanlar artık, Ermeni yerleşimi değildi. 60 bin civarında olduğu tahmin edilen bugünkü Ermeni nüfusu, en yoğun olarak İstanbul olmak üzere, büyük çoğunlukla üç büyük şehre dağılmış olarak yaşıyor. Devlet, Ermenileri imha etmekle kalmadı. İzlerini de sildi. Bugün Ermenilerin yoğun olarak yaşadığı yerlerde onlardan iz bulamazsınız. Kiliseler doğa koşullarının tahribine bırakılmakla kalmadı, topa tutularak, dinamitleyerek yıkıldı. Anadolu'daki okulların hiçbirisi artık yok.

1915'te başlayan soykırım aslında bir başlangıç değil sonuçtur. Osmanlı'da her "demokratikleşme" adınının içinde Ermenilerin attığı harç vardır. Ve ne yazık ki atılan her demokratik adımın ardından Ermenilere, Nasturilere (1843-1846) bir "budama" hareketi gelişmiştir. L.Khaçikyan'a göre Osmanlı'da Hamşen Ermenilerinin zorla Müslümanlaştırılması 1690-1700 yıllarında, Kara-Dere(Kalkandere) Ermenilerinin 1780'de başlar. 1862'de dağlık bir bölge olan "Zeytun"u zapturapt altına almaya gelen önce 40 bin, sonra 150 bin kişilik Osmanlı ordularına 7 bin kişilik kuvvetleriyle Ermeni halkı başarılı bir direniş gösterir. 1894'te Sasun'da 10 bin, 1895-96 katliamlarında "Hamidiye Alayları" eliyle 300 bin Ermeni katledilir. "7 Ermeni öldüren cennete gider" şeklindeki "fetva" bu dönemde verilmiştir. 1908 II. Meşrutiyet'in gelişmesinde Ermenilerin ciddi rolü vardır. 2. Meşrutiyetten duyulan "hazımsızlık", Ermenilere "soykırım" olarak geri döner. 1909'da Adana- Kilikya'da 30-35 bin Ermeni katledilir. Bunlar 1915'te gelen "büyük felaket"in, 20. Yüzyılın ana soykırımının "prova"larıdır.

1895-96 ve 1909 Kilikya katliamlarında erkek nüfus hedef alınmış, kadın ve çocuklar Müslümanlaştırılmıştır. 1915 soykırımında Ermenilerin savunmasız-korumasız kalmasında bunun rolü büyüktür.

1913-23 sürecinde Anadolu ve Mezopotamya'nın diğer Hristiyan halkları, Süryaniler, Nasturiler, Keldaniler, Ezidiler ve Rumlar da soykırıma uğratıldı. 20. yüzyılın başında bugünkü Türkiye sınırları içinde her beş kişiden biri, yani nüfusun % 20'sinden fazlası Hristiyan, Yahudi, Malakan, Bulgar ya da Êzidi gibi farklı dinsel-etnik kimliklere sahipti. Bugün bu oran binde 1'in altındadır. Doğal nüfus artışı yaşansa, Hristiyan halklar imha edilmeseydi, bugünün nüfusuna oranlarsak, Hristiyan, Êzidi

ve Yahudilerin toplam nüfusunun 17 milyon kadar olması gerekiyordu. İmanın boyutlarını anlamak için bu basit matematiksel hesap yeterli.

Ermeniler 1915'te bütün Anadolu ve Mezopotamya coğrafyası ile Batı Ermenistan'da olduğu gibi Ankara'da da tarihsel topraklarından sürüldüler, kazındılar, soykırıma uğratıldılar. 1915'te Ankara'nın nüfusunun 3'te 1'i (çoğu Ermeni olmak üzere) Gayri-Müslim'di. Onlarca okulları, ibadethaneleri vardı. Bu gün Ankara'da Ermenice okuyabilen insan bulmakta zorlanıyoruz.

Soykırım yalnızca tüyler ürperten katliamlardan, nehirlerden cesetlerin akmasından, vadilerin parçalanmış in-

san bedenleriyle dolmasından ibaret değil. Soykırım; ölümün tercih edildiği, ölümün kurtuluş olduğu, insanın insanlıktan çıkarıldığı korkunç bir sürgünden, yollarda saldırıya uğrama, açlık, hastalık ve tecavüzden, kadınların bedenlerine el koymaktan, kuşaktan kuşağa aktarılan derin bir yaradan, tarif edilemez, telafi edilemez, bağışlanamaz bir zulümden ibaret de değil. Soykırım aynı zamanda soygun, talan, yağma, muazzam bir hırsızlıktır.

Ermeni soykırımının 100 yıldır inkâr edilmesinde insanlığa karşı işlenmiş bu akla hayale sığmaz suçun gizlenmesinde bu büyük hırsızlığın da payı var. Devlet ve Türk sermayesinin temelinde soykırımın büyük yağması yatıyor. (...)

Soykırım, yalnızca yok edilen 1,5 milyon Ermeni, talan, yağma, hırsızlık da değil. Anadolu ve Mezopotamya'nın "otokton" halklarından olan Ermeniler; tarımdan sanayiye, tıptan eczacılığa-dişçiliğe, mimariden mühendisliğe, duvar ustalığından yol mühendisliğine, demircilikten kuyumculuğa, semercilikten eskiciliğe dek hayatın her alanında üretken faaliyette bulunduğu bir çok zenginliğin üreticisi ve yaratıcısıydılar. Ermeniler, aynı zamanda toplumsal muhalefetin, demokrasi ve devrim mücadelesinin de deyim yerindeyse, "öncü gücü" durumundaydılar. "Komünist Manifesto", 1887'de İstanbul'da Ermenice'ye çevrildiğinde henüz Almanca aslından Londra'da İngilizce'ye çevrilmemiştir. Bu topraklarda ilk sosyalist partiyi Ermeniler kurmuştur. Marksist literatür bu coğrafyaya Ermeniler eliyle taşınmıştır. Darağacına giderken "yaşasın sosyalizm" diye

haykırıp ayağının altındaki tabureyi tekmeleyen ilk komünistler, 14 Haziran 1915'te Beyazıt Meydanında idam edilen "Paramaz" (Madteos Sarkisyan) ve 19 yoldaşıyla birlikte Ermeni devrimcilerdir. Türkiye'de ve dünyadaki birçok devrimci hareketin içinde can veren, sakat bırakılan Ermeni devrimciler vardır. Dolayısıyla 1915'te Alman generallerinin de verdiği "akıl"la ırk temelli bir "ulus devlet" kurmak isteyen "ittihatçılar", soykırımla sadece Ermenilerin maddi zenginliklerine el koymakla kalmamış, aynı zamanda bu topraklardaki devrimci sosyalist potansiyeli de "kazımış"lardır. Tarihsel coğrafyalarından kazınan Ermeniler ve diğer uluslardan

tiyorlar.

Ancak ne yazık ki bu doğal, insani sesleri duymak bir yana soykırımcı devlet aygıtı kendini yeniden üretmiş, "fabrika ayarlarına" geri dönmüş olarak bir yıldan az bir sürede baş döndürücü bir hızla 1915 konsepti bu kez Kürt Halkına uygulanmaya başlamıştır.

3 yıla yakın devam eden; "çözüm süreci" görüşmelerini sahtekarca bir oyalamaya dönüştürdükten sonra 7 Haziran seçimlerinde ortaya çıkan siyasi tabloyu hazmedemeyen Türkiye burjuvazisi yeni bir soykırım sürecine girmiştir. Kent merkezlerine tanklarla, toplarla, savaş helikopterleriyle saldıran, yakıp yıkan devlet güçleri, Göebells'e rahmet okutacak kara propaganda eşliğinde kadın, çocuk, yaşlı, sivil demeden soykırım yaparken; "hepiniz Ermenisiniz... biz de Topal Osman'ın torunlarıyız..." diyerek 1915 soykırımına gönderme yapmakta sakınca görmemektedirler.

Tayyip Erdoğan'dan MHP-BBP'ye tescilli devlet ajanı Perinçek'ten Baykal'a her biri kendi içinde ayrı hesapları olan bir savaş koalisyonu, 93 konseptinde onlarca masum insanı katleden cellatları tam yetkiyle ve terfi ettirmiş olarak sahaya sürmüştür.

Bu gün 24 Nisan 2016. Ermeni soykırımı 2. yüzyılına giriyor. Tarihle yüzleşmek, başta Ermeni halkı olmak üzere "soykırım" kurbanlarının acısını paylaşmak ve halkların kardeşliğinden, eşit, özgür, gönüllü birliğinden yana bir adım atmak için buradayız ve bütün yüreğimizle haykırıyoruz:

Bugün Kürt Halkına yönelen soykırım süreci derhal durdurulsun, Kürt sorununun demokratik çözümü için barışçı görüşme süreci derhal başlatılsın.-Ermeni soykırımının inkârına son verilsin. Özür dilensin.

-Soykırım kurbanlarının ve mirasçılarının vatandaşlık hakları iade edilsin, tarihsel topraklarına geri dönmeleri için girişimler yapılsın, gasp edilmiş, el konulmuşbütün maddi zenginlikleri iade ya da tazmin edilsin.

-Soykırım suçu işleyen failerin isimleri okul, bulvar, cadde, meydan, sokak vb. bütün kamusal alanlardan temizlensin.

-Kurbanların yaşadığı mekânlara plaket, sokak ve caddelere işaret konulsun, belirlenen katliam noktaları işaretlensin. Kamusal mekânlara soykırım kurbanlarının adı verilsin.

-Okullarda, eğitim programlarında, kitle iletişim araçlarından ve çeşitli devlet kurumları aracılığıyla yapılan bütün dezenformasyon çalışmaları iptal edilsin.Soykırımın inkârı "nefret suçu" olarak kabul edilerek cezalandırılsın.

-Soykırımda katledilen öğretmenler, sendika önderleri, sağlık personeli, gazeteciler, parlamenterler, siyasi önderler için bir köşe düzenlenerek ölümsüzleştirilmesi ve kurban halkların acısının anlaşılmasını sağlayan bir jest yapılsın.

-Katledilen halklar için; "bir daha asla..." anıtı açılarak soykırım kurbanlarının acılarına ortak olunsun.

24 NİSAN ANMA PLATFORMU

Taksim sonsuza kadar 1 Mayıs Alanı'dır!

Yusuf Erdem

İşçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü 1 Mayıs; Amerikan proletaryasının –elbette sınıflar mücadelesinde burjuvazinin üniformalı katilleri karşısında kurbanlar vererek ve çok ağır bedeller ödeyerek- dünya proletaryasına armağanıdır. Zaman içinde dünya proletaryası 1 Mayıs'ı dünya ölçeğinde sahiplendi, unutmadı, hiç unutturmamış. O zamandan bu zamana proletarya mavi gezegenin her köşesinde –kimi zaman sert çatışmalara da girerek- meydanları doldurdu ve sorunlarını, hedeflerini ve sloganlarını haykırdı. Bundan sonra da her 1 Mayıs'ta dünyanın en büyük, en merkezî tüm meydanlarında söz sırası proletaryanın olacaktır.

1 Mayıs dışında, hiçbir gün, hiçbir bayram insanlık tarihinde bu denli evrensel, bu denli gerçekten enternasyonal olamamıştır. Gerçi insanların eşitliğinden, kardeşliğinden söz eden inanç sistemleri görülmüştür ama, bu düşünceler yalnızca o din, o cemaat, o mezhep veya tarikat; bayramlar da bir halk, bir ulus veya bir din sınırlarını aşamamıştır. Sadece ve sadece 1 MAYIS; proletaryanın ellerinde bütün halklar, bütün ülkeler ve bütün kıtalardan sınıf kardeşliğinin, emek kardeşliğinin düşünce, duygu ve eylemlerinde yaşayan enternasyonal ve evrensel bir nitelik kazanmıştır.

Osmanlı'nın son yıllarında 1 Mayıs; Ermeni, Musevi, Arnavut, Türk, Çerkez, Roman, Bulgar...devrimci işçilerini ve sosyalist örgütleri ve aydınları da kapsayan bir çeşitlilik içinde birlik olarak ortaya çıkmıştır. Öyle ki örneğin, 1908'de 1 Mayıs, Selanik'te ve İstanbul'da kitlesel biçimde büyük bir coşkuyla açıklanlarda kutlanmıştır. Hatta 1920'lerde işgal İstanbul'unda bile proletarya 1 Mayıs'ı meydanlarda kutlamıştır.

Ne var ki 1923'ten sonra ve özellikle 1924 Anayasasıyla Türk burjuvazisi 1 Mayıs'ı da, tüm örgütlenme ve işçi haklarını da, sosyalist düşünce ve siyasi mücadeleyi de tümüyle yasaklayıp yer altına itmiştir. Daha sonra faşist İtalya'dan ağırlaştırarak aldıkları 141. ve 142. maddeler ile burjuvazi, işçi haklarını tümünden ortadan kaldırmış; hatta “İmtiyazsız, sınıfsız bir kitleyiz.” diyerek işçi sınıfının varlığını bile tümünden inkâr etmeye kalkışmıştır. Bundan böyle, çok uzun yıllar özgürlüklerin, işçi sınıfının ve onun en özverili evlatları ko-

münistlerin üzerinde korkunç bir sınıf terörünün uygulandığını görmekteyiz. Öyle ki burjuvazi toplumun sol yanını bütünüyle felç ederek vahşi sömürsünü güvence altına almıştır.

Bu siyasi iklimde çok uzun yıllar sınıf bilinçli militan işçiler ve komünistler 1 Mayıs'ı hapisanelerde, gizlilik içinde kapalı mekânlarda, ormanlık alanlarda ve kırlarda buluşarak kutlamışlar; yer altında ürettikleri bildiri ve broşürleri fabrika ve işçi semtlerinde dağıtarak; pankartlar asarak ve duvar yazılarıyla anmışlardır.

1 Mayıs'lar tarihinde 1976 1 Mayıs'ı bir dönüm noktası, bir kilometre taşıdır. 1976'da DİSK'in öncülüğünde Türkiye proletaryası ve devrimci hareket – çevresine örgütlü emek güçlerini de toplayarak – 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda gün ışığına çıkmıştır. O gün, ülkenin her tarafından gelen yığınlar, bendini yıkan bir sel gibi büyük bir coşku ve tazelenen bir gelecek umuduyla gürül gürül Taksim alanına aktı.

Bu kitlesellik ve coşku; giderek büyüyen ve radikalleşen işçi hareketine, tüm sosyalist –devrimci demokrat hareketlere büyük bir moral kazandırdı. Bu devrimci potansiyel burjuvaziyi endişeye düşürdü. Bu korku ve gelecek endişesi düşman sınıfın, devrimci bir sel yatağında birleşmekte olan bu akışı kesin olarak durdurma kararı vermesine yol açtı.

1976 1 Mayıs'ında kazandığı özgüven ve moralle 1977 1 Mayıs'ına daha büyük bir coşku, daha titiz, daha yaratıcı bir emekle hazırlanan işçi sınıfımız ve örgütlü devrimci emek güçleri; daha kitlesel olarak Taksim meydanına çıktı. Tören tam bitmek üzereyken yüzbinler, burjuvazinin en kanlı ve en karanlık tertiplerinden biri ile karşılaştı. Sabahleyin güle oynaya geldiğimiz 1 MAYIS meydanında o günün akşamı 34 yoldaşımızı morgun dondurucu soğuşuna bıraktık. O gün, işçi sınıfımız, komünistler ve örgütlü devrimci demokrat hareketler olarak oraya kanımızla şu silinmez, değişmez şiarı yazdık: “TAKSİM; sonsuza kadar 1 MAYIS ALANI'dır!”

Bu olayın umut ve moral kırıcı etkilerini ortadan kaldırmak için 1978 1 Mayıs'ına işçi sınıfımız, TKP, diğer sosyalist ve demokrat örgütler çok daha iyi hazırlanmış ve çok daha kitlesel bir katılım sağlamış olsalar da düşman sınıf; kanlı yumruğu olan orduyu doğrudan devreye sokarak bu devrime büyüme istidadı taşıyan gidişin önünü

1 Mayıs 1908 Selanik

kesmek, sınıfı ve tüm toplumu örgüt-süzleştirmek ve içinde debelendiği krizin yükünü emeğin omuzlarına yıkmak istiyordu.

İşbirlikçi burjuvazi, emperyalist haydutların desteğini de alarak 12 Eylül'e giden kanlı yolun ilk büyük adımını, 1977 1 Mayıs'ıyla atmıştı. Bu bağlamda katledilen beş binin üzerinde çoğu genç insan ve Çorum ve Kahraman Maraş katliamlarının yanı sıra, Kemal Türkler ve çok sayıda aydın katledildi. Böylece insanlarımız için can güvenliği, en önemli sorun haline getirildi ve 12 Eylül faşist darbesi için elverişli ortamın hazırlanmasını adım adım gerçekleştirdi.

1977 1 MAYIS'ında Taksim Meydanı, ebediyyen 1 MAYIS MEYDANI ismini aldı. Bu durum, meydana ve sınıflar mücadelesi tarihine bu ismi kanıyla yazan devrimci proleterler, komünistler, özülle sözüyle ve eylemiyle gerçekten devrimci olan yoldaşlarımız için hiç değişmeyecektir.

Varsın adından başka komünizmle ilgisi olmayan 'TKP'liler, üç yıl önce Taksim ısrarını bir 'saplantı' olarak niteleyip 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutladıkları için AKP'den teşekkür almış olsunlar; varsın kitlelerine ve tarihlerine ihanet eden ve bütün devrimci çıkışlara reformizmi, korkuyu ve burjuvaziyle uzlaşmayı hakim kılan –Bakırköy kararını üç gün önce açıklayarak kitlesel katılımı da olanaksız kılan- mahşerin dört atlısı DİSK, KESK, TMMOB ve TTB yöneticileri 'bir defalık' diyerek gösterdikleri 'sağduyulu tutumları' nedeniyle defalarca gerici iktidar liderlerinin teşekküllerine mazhar olsunlar; varsın sözde sosyalist, devrimci, özün-

de ise liberal, reformist veya ulusalcı olan partiler ve örgütler; yıllarca ve yıllarca Taksim'i kuşatan binlerce polisi bir çember içine alarak Taksim'i ısrarla zorlayan –üstelik o kitlelerin içinde kendi üyelerinin de yer aldığı- ve bu ısrarlı mücadeleler sayesinde burjuva iktidarını 1 Mayıs yasasını çıkarmak zorunda bırakan genç devrimcilerin, militan işçilerin ve bedeni yaşlansa da yüreği hâlâ genç komünistlerin mücadelesine ihanet etmelerinin utancını ve burukluluğunu gizlemek için türlü türlü argümanlar üretip lafazanlık etsinler. Bu durum, hiç değişmeyecektir. Ve en başta o gün kahredici bir burukluk içinde Bakırköy meydanına gitmek zorunda bırakılan ve orada bulunmayı bir türlü içine sindiremeyen militan işçiler, genç devrimciler başta olmak üzere, işçi sınıfımız sizden bütün bunların hesabını soracaktır ve daha o gün sormaya başlamıştır bile.

Sözün özü şudur ki, İstanbul ve Türkiye proletaryası için, komünistler ve tüm devrimci demokrat güçler için “TAKSİM; sonsuza kadar 1 MAYIS ALANI'dır!”

Ve bu şiarı en elverişsiz ihanet koşullarında bile fiili olarak yaşatan ve yaşatacak olan bu devrimci güçler akıllarını, yüreklerini ve güçlerini birleştirerek, sınıflarıyla buluşacaklar; ülkede sürekli biriken devrimci potansiyeli, reformistlerin, 'sol' liberallerin, solcu geçinen nasyonalistlerin düşman sınıfla uzlaşarak ve gizli kapaklı pazarlıklarla çarçur etmesine izin vermeyecekler; devrimci hareketin burjuvaziden ideolojik, politik ve örgütsel olarak tam ve kesin kopuşunu gerçekleştirerek bütün gücüyle bu sömürücü sınıfa tam cepheden saldırarak biçimde mevzilenenlerdir.